

Sygn. akt II Cz 735/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Starosta

Sędziowie: SO Wojciech Borodziuk

SO Irena Dobosiewicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **D. W.**

przeciwko **E. R., A. R.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt I C 899/13

postanawia:

I sprostować oczywistą omyłkę pisarską w oznaczeniu pozwanej w rubrum oraz uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21 marca 2013 r., poprzez wpisanie w miejsce nazwiska: „R. (1)”, prawidłowego nazwiska: „R. (2)”,

II oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 735/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek powódki o zabezpieczenie powództwa poprzez wpisanie w księdze wieczystej nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, hipoteki przymusowej na spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego położonym w B. przy ul. (...) na kwotę 70.000 zł.

W uzasadnieniu przywołał treść art. 730 k.p.c., art. 736 § 1 pkt 2 k.p.c, art. 527 § 1 k.c. i wskazał, że powódka nie uprawdopodobniła, że pozwany A. R. działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Nie wykazała również tego, że pozwany jest osobą pozostającą z dłużnikiem w bliskim stosunku, co uzasadniałoby przyjęcie domniemania z art. 527 § 3 k.p.c.

Ponadto, zdaniem Sądu I instancji, powódka nie podała żadnych okoliczności, z których wynikałoby, że brak zabezpieczenia utrudni, czy też uniemożliwi osiągnięcie celu postępowania. Brak było przede wszystkim jakichkolwiek

okoliczności, które uzasadniałyby przekonanie powódki o tym, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo uniknięcia przez pozwanych spełnienia świadczenia, w szczególności zbycia przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

Zażalenie na postanowienie złożyła powódka. Wydanemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 736 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez uczynienie ustaleń, które pozostają w sprzeczności z przedstawionymi okolicznościami wskazanymi we wniosku o udzielenie zabezpieczenia oraz w pozwie. Jednocześnie wniosła o:

1. zmianę postanowienia poprzez ustanowienie zabezpieczenia poprzez wpisanie w księdze wieczystej hipoteki przymusowej na spółdzielczym własnościowym prawie do ww. lokalu mieszkalnego na kwotę 70.000 zł,
2. zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że nieudzielenie zabezpieczenia skutkuje po stronie pozwanej próbą zbycia przedmiotu postępowania, a sama taka obawa winna być postrzegana jako dostatecznie uprawdopodobniona okoliczność. Ponadto istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że pozwani nie będą w stanie spełnić ewentualnego roszczenia stwierdzonego w postępowaniu o uznanie czynności za bezskuteczną, gdyż jak wynika z treści księgi wieczystej przedmiotowego lokalu, hipoteka została już obciążona na kwotę 590.500,00 zł. Skarżąca wskazała także, że pozwani pozostają w związku małżeńskim, co rodzi tezę, że z całą pewnością także drugi z pozwanych – A. R. miał świadomość pokrzywdzenia wierzyciela zbywcy nieruchomości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że wniosek o udzielenie zabezpieczenia w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie. Trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji nie zmienia fakt, iż jego uzasadnienie było błędne.

Z treści art. 730¹ § 1 k.p.c. wynika, iż udzielenie zabezpieczenia uwarunkowane jest wykazaniem prawdopodobieństwa istnienia roszczenia i interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Obie przesłanki muszą wystąpić łącznie. Sposób zabezpieczenia musi uwzględniać interesy stron, tak by uprawnionemu zapewnić należyłą ochronę, a obowiązane nie obciążać ponad miarę (art. 730 § 3 k.p.c.). Stosownie zaś do art. 755 § 1 k.p.c., jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności sąd może:

- 1) unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania;
- 2) ustanowić zakaz zbywania przedmiotów lub praw objętych postępowaniem;
- 3) zawiesić postępowanie egzekucyjne lub inne postępowanie zmierzające do wykonania orzeczenia;
- 4) uregulować sposób roztoczenia pieczy nad małoletnimi dziećmi i kontaktów z dzieckiem;
- 5) nakazać wpisanie stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej lub we właściwym rejestrze.

Jednocześnie, zgodnie z art. 736 § 1 pkt 1 k.p.c., wnioskodawca zobligowany jest do wyboru i wskazania poprawnego sposobu zabezpieczenia roszczenia. Z kolei sąd rozpoznający wniosek musi dokonać oceny, czy żądany przez powoda sposób zabezpieczenia jest odpowiedni do zabezpieczenia dochodzonego roszczenia. Gdy uprawniony wnioskuje o zabezpieczenie nieprzystające do mającego być zabezpieczonym roszczenia, wniosek o udzielenie zabezpieczenia podlega oddaleniu. Sytuacja taka miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

Rozpoznając zażalenie powódki, Sąd Okręgowy podzielił w pełni stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 maja 2012 r. (I ACz 705/12), zgodnie z którym „hipoteka służy zabezpieczeniu

jedynie wierzytelności (roszczeń) pieniężnych, tymczasem, co nie ulega wątpliwości, roszczenie pauliańskie (z art. 527 § 1 k.c.) jest roszczeniem niepieniężnym. Istotą tego roszczenia jest bowiem żądanie uznania za bezskuteczną wobec wierzyciela rozporządzającej czynności prawnej dłużnika, dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela. Takie niepieniężne roszczenie wierzyciela nie może być - w świetle art. 68 ustawy o księgach wieczystych i hipotece i art. 755 § 1 k.p.c. - zabezpieczone przez ustanowienie hipoteki.”

Z opisanych wyżej względów wniosek powódki nie zasługiwał na uwzględnienie i słusznie został oddalony przez Sąd Rejonowy. Z kolei taka ocena wniosku powódki sprawia, że zbędne stało się rozważenie trafności stawianych w zażaleniu zarzutów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie w myśl art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

W rubrum oraz uzasadnieniu postanowienia Sądu I instancji, na skutek omyłki pisarskiej zamiast prawidłowego nazwiska pozwanej: „R. (2)”, wpisano nazwisko: „R. (1)”. Z treści załączonej do pozwu księgi wieczystej wynika, że pozwana nosi nazwisko „R. (2)”.

Wobec powyższego na mocy art. 350 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało z urzędu sprostować tę wyżej opisaną oczywistą omyłkę w sposób wskazany w punkcie I sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem